

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὙΠΟ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.
(Συνέχεια ἔτι προηγουμένου φύλλον).

Ἀντί ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ υἱοῦ του, ὁ γέρον ἤρπασε τὸ φαλίδιον, ὅπερ ἐκράτει ἡ Ἀζιζέ, καὶ δεικνύων αὐτὸ εἰς αὐτόν:

— Τοῦτο, τῷ εἶπεν, ἦτο τὸ νυμφικὸν δῶρόν σου;

Ὁ Τζελάλ ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ δὲ τῆς Νετζιζέ παρῆλθεν ἐνώπιόν του ὡς ἡ εἰκὼν τῆς ἐκδικήσεως, καὶ ἡ τελευταία λέξις, ἣν εἶχε προφέρει, ἀντήχησεν εἰς τὸ οὖς του: Ἄνευ νυμφικακίας.

Ἀφῆκε τότε τὸ ἄψυχον σῶμα τῆς Ἀζιζέ νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ δαπέδου, μὴ ἔχων πλέον δυνάμεις νὰ τὸ βραχάξῃ, καὶ ἐρρίφθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Ῥεσιδ-Μολλάς ποτὲ δὲν εἶχε κλαύσει ἐνώπιον τῶν γυναικῶν του, καὶ ὁμῶς ἀφῆκε λυγμοὺς βλέπων τὰς ἐπιδιχαφιλουμένους τῇ Ἀζιζέ περιποιήσεις ἀποθανούσας ματαιῶς.

— Ὡ! νεότης, νεότης! εἶπε μόνον ἐν εἰδὲ μομφῆς εἰς τὸν Τζελάλ, ἔντρομον ἐκ τῆς λύπης· θὰ στερῇσαι πάντοτε φρονήσεως, ἡ δὲ τυφλὴ μακτιοφροσύνη θὰ σὲ ἐμποδίσῃ ἀκκαπακύστως τοῦ νὰ διακρίνῃς τὸν ψευδῆ ἔρωτα τοῦ ἀληθοῦς! Οὕτω φυλλορροοῦσι τὰ ῥόδα τοῦ μέλλοντος ὑπὸ τὴν ζηλότυπον πνοὴν θυελλώδους μανίας!.. Τὰ ἐν τῷ ἔρωτι προκτούμενα σφάλματα ὀρθοῦνται βραδυτέρον ὥς σικαὶ ἐκδικήτριαι, αἵτινες θραύουσιν ἐπὶ τῶν χειλέων ἡμῶν τὸ ποτήριον τῆς εὐδαιμονίας.

ΚΗ

Ταῦτα ἔμαθεν ὁ Φαχίδ-Βέης. Δράμα οἰκογενειακὸν πολὺ συχρὰ ἐπαναλαμβάνόμενον ἐν Τουρκίᾳ, καὶ ὅπερ ἡ ἀδυναμία συγχωρεῖ καὶ τὸ ἀτιμώρητον δικαιώνει. Ἡ Νετζιζέ εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς Αἴγυπτον, ἀφίνουσα εἰς τὸν ἐπιλήσιμον ἐραστὴν τῆς αἰωνίαν καὶ τρομερὰν ἀνάμνησιν.

Ὁ δὲ ποιητής, ὅστις ἦτο περίλυπος ἤδη ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ἠσθάνθη ἔτη ζωηρότερον τὴν συμφορὰν, ἥτις ἐνέσκηπτεν ἐπὶ τὸν φίλον του.

— Ταλαίπωρε Τζελάλ, δυστυχὴς νέε! ἀνεφώνησε, πῶς θὰ δυνάθῃς νὰ παρηγορηθῇς διὰ τὴν δυστυχίαν, ἥτις σὲ θλίβει, καὶ νὰ ὑποφέρῃς τοῦ λοιποῦ τὸν βίον τοῦτον, πλήρη πικρίας διὰ σέ;

— Ὁ Τζελάλ-Βέης ἀνεχώρησεν εἰς Μέκκαν, ὡς καὶ ὁ Ῥεσιδ-Μολλάς, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς, ὅστις εἶχε διηγηθῇ ταύτην τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν. Θέλει νὰ γίνῃ περιδινόμενος δερβίσης, μόνον μέσον τοῦ νὰ μεθύῃ τις ἐν ἀγίᾳ ἐκστάσει καὶ νὰ λησμονῇ τὰς λύπας του. Οὕτω πάντοτε ἐν τὸς τῶν τεκέδων (ἱεροσπουδαστηρίων) ἐξαντλεῖται ἡ ἰκμὰς τῆς πολυκυμάντου ζωῆς.

Ὁ Φαχίδ-Βέης ἐκλίνε περίλυπος τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέβη πάλιν ἐπὶ τὸν ἵππον του μὲ καρδίαν τετρακυματισμένην. Καὶ αὐτὸς ἄρα γε δὲν θὰ κατέφευγεν εἰς τεκέ, ἐν ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἔμενε ἐσκαῖα παρηγόρητος;

— Ὁχι, ἡ δεκαεξαετής ζωὴ δὲν συν-

τρίβεται. Ὁ πρῶτος ἔρως καὶ ἂν διαταράξῃ τὴν ψυχὴν, δὲν κατορθοῖ ὅμως νὰ τὴν συντρίψῃ· ἡ καρδία ἐπλάσθη ἵνα ἀκατακύστως ἀγαπᾷ, πάσχει δὲ μόνον ὅταν δὲν πᾶλλῃ πλέον, τοῦθ' ὅπερ συμβαίνει ἐν ὄρα θανάτου.

Ὁ Φαχίδ ἠλπίζεν ἔτι, παρὰ τὰ ἀπείσια παρὰδείγματα, ἅτινα περιεστοίχιζον αὐτόν· ἡ τῶν ἄλλων δυστυχία δὲν κατὰστρέφει τὰ χρυσᾶ ὄνειρά μας.

Πρὸ τριῶν μηνῶν ὁ νέος κατῴκει ἐν Προύσῃ. Ἡ Κωνσταντινούπολις κατεῖχετο ὑπὸ τῆς μέθης νέας βασιλείας, πλήρους ὑποσχέσεων καὶ ἐλπίδων· τὰ οἰκονομικὰ ἔβλεπον τοὺς πόρους ἀύχονομένους χάρις εἰς τὰ ξένα δάνεια, καὶ ὁ λαὸς ἐχαίρετα τὸν μονάρχην αὐτοῦ μὲ φρενητώδεις ἀλαλλαγμούς.

Ἐν Προύσῃ, τῇ ἀρχαίᾳ πρωτεύουσῃ τοῦ Ὁθωμανικοῦ κράτους, ἐνόμιζε τις ὅτι πολλὰ ἔτη εἶχον ἤδη παρῆλθαι ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπισκέψεως τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ. Τὸ ξύλιον ἀνάκτορον εἶχε κατεδαφισθῇ, ἵνα ὑποχωρήσῃ εἰς κομψὴν οἰκοδομήν ἐκ πλίνθων· ἐν ταῖς ἐκ γρανίτου κλίμαξιν εἶχον σκάψει καὶ σχηματίζετο εὐκνηθὲς δώματα· τὸ παλαιὸν νεκροταφεῖον ἀπετέλει μέρος τοῦ κήπου, τὰ ὅσα ἐχρησίμευσαν ὡς λίπασμα εἰς τὰ φυτά... Οἱ δὲ λίθοι τῶν τάφων ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ μαρμαρίνων ἀγγείων καὶ κρητίδων.

Τρεῖς μῆνες ἤρκεσαν ἵνα τὸ μέρος τοῦτο τῆς Προύσης καταστῇ ἀγνώριστον. Ὁ Ἀβδούλ-Ἀζιζ εἶχε πλὴν τούτου λευκάνει καὶ ἐπισκευάσει τὸ λουτρόν. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Φατμὰ-Χανούμ μετασχούσα ἐκ τῶν μεγαλοδωριῶν τοῦ σουλτάνου, ἔλαβεν ὡς δῶρον νὰ κατοικῇ ἐν τῷ λουτρῷ.

Πλὴν δὲ τούτων μεγάλα παραγγελία μεταξωτῶν καὶ γάζης διὰ λογαριασμὸν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ παλατιοῦ ἔθετον εἰς μεγίστην κίνησιν ἅπαντα τὰ ἐργοστάσια τῆς Προύσης, ἅτινα σχετικῶς ἦσαν συνειθισμένα εἰς ἀνάπαισιν. Ἦσαν λοιπὸν πάντες εὐτυχεῖς καὶ ἀμέριμνοι, καὶ οὐδεὶς ἐσκέπτετο πλέον τὸν μακκρίτην Ἀβδούλ-Μετζίτ.

Ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἀπαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις ἐνόησεν ὅτι μυστικὴ τις λύπη, ὑπέσκαπτε τὴν ὑγίειαν τῆς νεανίδος, εἶχε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐπισκεφθῇ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Συρίαν. Αἱ εἰκόνας τῆς περιληψέως ἀνελίσσόμεναι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, ἠδυνήθησαν νὰ τὴν διασκεδάσωσι χωρὶς νὰ πληρώσωσι τὴν καρδίαν τῆς· ὅθεν ἔφθασεν εἰς Προύσαν περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου, ἂν ὅχι παρηγορημένη, τοὐλάχιστον πολὺ κεκοιμημένη, πολὺ ζαλισμένη καὶ σχεδὸν ἀδιάφορος.

ΚΘ

Ὁ Ἰζεδδὴν Μολλάς ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ ν' ἀνκατήσῃ τὴν ἐνδοξον θέσιν, ἣν κατεῖχεν ἐπὶ δέκα ἔτη, καὶ μὴ θέλων πλέον νὰ ζῇ ἐν Σταμπούλ, δύο βήματα μακρὰν τοῦ νέου αὐθέντου, ἐπώλησε τὰ ἐν Καμπὰ-Τὰς καὶ Βέικας μέγαρα του, καὶ ἔκτισεν ἐν Προύσῃ κατοι-

κίαν πολλὰ μεγαλοπρεπεστέραν ἐκείνης, ἣν κατεῖχε πρότερον. Ἡ Γκιουλ οὐδεμίαν ἔδειξεν ἐκπληξιν ὅτε ἔμαθε τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς τῆς. Τί τῇ ἔμελλε διὰ τὴν Σταμπούλ; ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἄλλο ἢ οἱ τάφοι ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἠγάπα! Ἐξ ἐναντίας ὁμῶς τὸ νὰ ζῇ ἐν Προύσῃ τῇ ἐφάνετο λίαν ποθητόν· ἤθελεν εὐρεῖ ποτὲ ἔθελε τὴν ζωὴν τῆς.

Πᾶσαν πρωΐαν ἡ νέα Χανούμισσα ἔπενε διευθυνομένη εἰς Γεδι-Ἀγάτς, καὶ συνοδευομένη ὑπὸ τῶν εὐνούχων καὶ τινῶν θεραπαινῶν τῆς. Ἠγάπα πολὺ νὰ δέηται ὑπὸ τὸ φιλόξενον σπήλαιον, ὅπερ τὴν εἶχε σκεπᾶσαι μίαν νύκτα, καὶ ὅπου εἶχεν ἀναπαυθῇ πλησίον αὐτῆς ἐκεῖνος, ὃν δὲν ἔμελλε νὰ ἴδῃ ποτὲ πλέον.

Πᾶσαν πρωΐαν ἡ Γκιουλ-Χανούμ συνήντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δεξιόσῃν τινὰ ἐπαίτην, ὅστις ἔτεινε αὐτῇ τὸν ἐκ γεγλυμένου ξύλου δίσκον, οὐδέποτε δ' ἡ νεάνις ἤρνετο αὐτῷ ἐλεημοσύνην· ἐνίοτε δὲ ἠκολούθει τρέχων τὸν κέλητα τῆς Γκιουλ, ἐν ᾧ αὐτὴ ἐζήτηε ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ ἀρτερίου τῆς τὸ σύνθημα νόμισμα· τοῦ τὸ ἔρριπτε δὲ ἐπιλέγουσα:

— Δέου ὑπὲρ ἐκείνου.

[Ἐστὶ συνέχεια].

Κ.

Η ΖΗΜΙΑ ΤΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ.

[Διήγημα]

Ἐν τινι φιλικῇ συναναστροφῇ γενομένη περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου, ἐποχὴν καθ' ἣν ὅλος ὁ κόσμος παίζει, συνεκροτήσαμεν καὶ ἡμεῖς, ἐπόμενοι τῷ κοινῷ ἔθει, αὐτοσχέδιόν τι πικρινίδιον. Δὲν ἐνθυμούμαι δὲ ποῖος τῶν φίλων, κερδίζων αὐτὸς καὶ θέλων φίνεται νὰ παρηγορήσῃ τοὺς χάνοντας, εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι, καθὼς δὲν δύναται νὰ νοήσῃ πῦρ ἄνευ καπνοῦ καὶ καπνὸν ἄνευ πυρός, οὕτω καὶ κέρδος ἄνευ ζημίας καὶ ζημίων ἄνευ κέρδους. Ἐφερε μάλιστα καὶ πολλὰ παρὰδείγματα.

Ἄλλ' ἴσως ἐξόχως τὸν δικαιολογεῖ τὸ γεγονός, ὅπερ ἀπηντήσα παρὰ τινι Γάλλῳ συγγραφεῖ, καὶ ὅπερ διηγούμεθα κατωτέρω, μεταπλάσσωσιν ἐν νοθείᾳ ἄλλως τε συγγνωστέα, ὡς συμβὰν εἰς ἐμὲ καὶ ἐν Ἀθήναις, ὅ,τι συνέβη εἰς ἐκεῖνον καὶ ἐν Παρισίοις.

Οἱ διαβάται εἶνε σπάνιοι καὶ ἀπόλυτος ἐρημικὴ βασιλεύει ἐν τῇ ὁδῷ***, διότι εἶνε νῦν χειμερινὴ ἐκ τῶν ψυχροτάτων. Ἡ χιών πίπτει ἀδιαλείπτως, ὁ ἀνεμὸς ὀρῶεται, καὶ τὸ φῶς τῶν φανῶν, ἀντανακλόμενον ἐπὶ τῶν ὀλισθηρῶν πεζοδρομίων, μόλις μετριάξει τὸ πικρὸν σκότος.

Πρὸ τῶν θαυμάτων ὕαλον πενιχροῦ τινος καπηλείου, ἵστατο περιμένονσα γυνή τις. Ἄν καὶ ἦν κεκαλυμμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἐν τούτοις φαίνεται νέα καὶ ὀραία· πρὸ πάντων τὸ ἀνάστημά τῆς καὶ διαγράφεται κανονικώτατον, καὶ τοῦ προσώπου τῆς ἡ λευκότης ἐξαιρέτως ὑπὸ τὸ κίτρινον φῶς τοῦ φωταερίου.

*

Ἦχησε μεσονύκτιον.

Ἀναμένει ἐκεῖ σιγῶσα καὶ παρὰ τὸ δριμύτητος, τὸ ὅποιον τὴν κάμνει νὰ τρέμῃ. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀναμονὴ τῆς θὰ παρετάθη ἐπὶ πολὺ, διότι ἐπὶ τέλους ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἔκρουσε διὰ τῶν δακτύλων τὴν ὕαλον.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

Κρούει καὶ πάλιν ἰσχυρότερον.

Ἡ βραγχώδης φωνὴ ἀνδρὸς ἠκούσθη βλαστημούσα, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἡ θύρα ἠνεῴχθη ἐν θυμῷ καὶ ὁ ἀνὴρ ἐπεφάνη.

— Πάλιν ἐδῶ Μαρία; Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἔρχεσαι ἐδῶ; Γουρσουζα, μὲ κά- νεις καὶ χάνω αἰωνίως.

— Μὰ μήπως ἦλθα μέσα, Κώστα!

— Ἐπὶ τέλους τί διάβολο θέλεις καὶ μοῦ κτυπᾷς, λέγε!

— Ἐλα πάμε στὸ σπῆτι τόρ'α φθάνει τὸ πειγνίδι, μὴ χάσης ὅλα σου τὰ χρή- ματα! εἶπεν ἡ γυνὴ ἱκετευτικῶς.

— Πάγαινε σὺ πρῶτα, καὶ ἔρχομαι καὶ ἐγὼ σὲ λίγο, ἀπάντησεν ὁ Κώστας, κα- ταπραυνοθεῖς.

— Θὰ ἔλθῃς, Κώστα μου; ἠρώτησεν ἡ Μαρία μετὰ τρυφερότητος.

— Θὰ ἔλθω, σὲ λέγω, θὰ ἔλθω. πῆ- γαινε καλὴ νύκτα...

Καὶ τὴν ἡσπάζθη εἰσελθὼν εἰς τὸ κα- πηλεῖον καὶ κλείσας τὴν θύραν.

✱

Ἄλλ' ἡ Μαρία, ἀντὶ κατὰ τὰς παρα- κελεύσεις τοῦ Κώστα, ν' ἀναβῇ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκεῖ που παρὰ τὸ καπηλεῖον εὐρι- σκομένην, ἐξηκολούθει μένουσα ἐν τῇ ὁδῷ καὶ παραφυλάττουσα τὸν σύζυγόν της. Οἶμοι! ἦτο σύζυγός της ἐκεῖνος ὁ Κώστας, ὅστις ἔπαιζεν ἀπὸ τόσης ὥρας ἐντὸς τοῦ ἀθλίου καπηλείου! Οἰκτρὸν τῇ ἀληθείᾳ ἐλάττωμα αὐτὸ τὸ παίζειν! Τὰ ἴδια εἶχε μαζὺ τοῦ κάθε Σάββατον, ὅτε ἐλάμβανε τὸν μισθόν του, μόλις τριάκοντα φράγκα τὰ ὅποια ἐκέρδιζεν, ἐγειρόμενος καθ' ἐκαστὴν περὶ τὸν ὄρθρον καὶ ἐργαζόμενος διηνε- κῶς, καὶ τὰ ἔπαιζε τακτικῶς εἰς τὸ ἐπά- ρατον ἐκεῖνο καπηλεῖον καὶ τὰ ἔχανε ὅλα.

Ὅλα, καὶ εἶχε τόσας ἀνάγκας! Εἶχε τέ- κνον καὶ σύζυγον καὶ ποτὲ δὲν ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του, Σάββατου ἑσπέρας, μὲ χρήματα. Τὰ ἔπαιζε καὶ τὰ ἔχανεν ὁ ἄ- θλιος.

Ἀλλὰ τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο τὸ κακὸν ἔ- φηκεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ἡ πτωχεὶα καὶ τὰ χρεὴ ἐκύκλωσαν τὴν δυστυχῆ οἰ- κογένειαν τοῦ χαρτοπαίχτου.

Ἐχρεώσται δύο μηνῶν ἐνοίκια, ἐχρεώ- σται εἰς τὸν ἀρτοποιόν, εἰς τὸν παντοπώ- λην... Καὶ ὅλοι τὰ ἔβραζαν μὲ τὴν δυστυ- χῇ σύζυγόν του, καὶ μετέβαινον εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ἔκαμνον σκηναίς, ἐν ᾗ ἔ- κλειεν ὁ μικρὸς της Γῶγος! Ἀλλοίμονον ἂν καὶ τὸ Σάββατον ἐκεῖνο ὑπῆβαινε χωρὶς λεπτὸ εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Κώστας καθὼς τὰ ἄλλα! Θεέ μου! ἕως πότε θὰ παρετείνοντο τὰ βόσκανά της! ἕως πότε θὰ ὑπέφερε τὰς ὕβρεις τῶν δανειστῶν, διὰ τὴν ἀθλιότητα τοῦ συζύγου της;

Ἄρα γε αἰωνίως θὰ ἔπαιζε καὶ αἰωνίως θὰ ἔχανεν; Ἄλλ' αὐτὴ τί θὰ ἐγίνετο; ..

✱

Οἱ θλιβεροὶ οὗτοι διαλογισμοὶ ἐβασά- νιζον τὸ πνεῦμα τῆς ὥρας, ἀλλ' ἄτυ- χοὺς γυναικίους, ἀναμενούσης ἐκεῖ μέχρι βαθείας νυκτὸς ἐν ψυχῇ καὶ ἐν ὑπαίθρῳ τὸν παίκτην, καὶ προσπαθοῦσα νὰ δια- σώσῃ, ἂν ἦτο δυνατόν, καὶ ἐλάχιστον μέ- ρος τοῦ ἐβδομαδιαίου μισθοῦ του, τὸν ὁ- ποῖον ἐσκόρπα ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ ἐπάρατον καταγώγιον.

Παρήλθεν ὥρα ἱκανή, καὶ ὁ σύζυγός της δὲν ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ παίζειν ἐν τῷ κα- πηλεῖῳ.

Ἡ Μαρία καὶ πάλιν ἔκρουσε τὴν ὕαλον τοῦ παραθύρου.

Ὁ Κώστας ἐφάνη ἐκμκνεῖς, ἠγέρθη πλήρως θυμῷ καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Ἀκόμη δὲν ἔφυγες, Μαρία; ἀκόμη;

— Δὲν μοῦ εἶπες πῶς θὰ ἔλθῃς, Κώ- στα; θέλεις νὰ χάσης ὅλα σου τὰ λεπτὰ καὶ νὰ μὴ ἔχουμε νὰ πληρώσουμε τὸ ἐ- νοίκιον πάλι; τῷ εἶπε κλαυθμηρίζουσα ἡ νεαρὰ γυνή.

— Πήγαινε 'στὸ διάβολο καὶ κερδίζω τώρα! Τί ἔρχεσαι καὶ μὲ κόβεις ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει. Σπῆτι!

— Ἐλα καὶ σὺ!

— Σπῆτι! γρήγορα μὴ σὲ δειρῶ!

Καὶ ὁ Κώστας προέβη ἐν βῆμα.

— Πηγαίνω, πηγαίνω, εἶπεν ἡ δυστυ- χῆς Μαρία φοβηθεῖσα, καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Ὁ παίκτης καὶ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον.

Μείνασα μόνη ἡ Μαρία ἀνελύθη εἰς δα- κρυα.

✱

Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει καὶ χειροτε- रेύσει. Τὸ ψυχρὸν ἐγένετο δριμύτερον οἱ δικάται σπανιώτεροι, καὶ τὰ καταστή- ματα ἐκλείσθησαν. Κλητῆρες μόνον ἐκά- στοτε διήρχοντο, καὶ ἐρυθροὶ φανοὶ τῶν ἀναξῶν ἔλαμπον ὡς ὀφθαλμοὶ λυγροὶ ἐν τῷ σκότει.

Ἡ Μαρία δὲν ἐδύνατο νὰ μένῃ ἀκόμη μικροῦ δεῖν ἐπάγωνεν ἐκ τοῦ ψυχρῶς. Ἐ- πρεπε ν' ἀναβῇ εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἄλλ' ὅχι ἄνευ τοῦ Κώστα. Ἐὰν τὸν ἀνέμενεν ἀκόμη θ' ἀπέβηκε. Τί ἄρα γε θὰ ἔ- πραττεν;

✱

Ἐν τούτοις ἡ τύχη τοῦ παίχτου μετὰ τὸ μεσονύκτιον μετεβλήθη. Ἐκέρδιζεν, ἐκέρδιζεν αἰωνίως. Δύο ὥραι εἶχον παρέλ- θει καὶ ἀπὸ δύο φράγκα ἄτινα τῷ ἔμενον, ἐκέρδιζε διακόσια.

Διακόσια φράγκα! Ὁλόκληρος περιου- σία δι' αὐτόν. Τόσα δὲν θὰ ἐκέρδιζεν, οὐδὲ δύο μῆνας ἂν εἰργάζετο. ὦ, βεβαίως τόρ'α θὰ ἦτο εὐτυχῆς καὶ θὰ ἐχαροποιεῖ τὴν δυστυχῆ Μαρίαν, τὴν ὅποιαν ἕως τόρ'α τοσαύτως εἶχε λυπήσει...

Πλήρης χαρᾶς ἐξῆλθε τοῦ καπηλείου. Ἀλλὰ... δὲν εὔρε περιμένουσιν τὴν Μαρίαν.

— Θὰ με ἀκουσε καὶ θὰ πῆγε σπῆτι ἡ καυμένη νὰ κοιμηθῇ.

Ἀνέβλεψε πρὸς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ δὲν εἶδε φῶς εἰς τὸ δωμάτιον των.

— Τῷ ὄντι κοιμάται, ἐσκέφθη ἑπέρα- σαν τρεῖς ὥραι ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα. Ἡ δυστυχισμένη! Ἀλήθεια ἐφάνηκε ὀλίγον σκληρὸς, ἀλλὰ τόρ'α θὰ τὰ διορθώσω ὅλα. Θὰ τῆς ἀγοράσω ὅ,τι θέλει, θὰ πληρώσω τὰ νοίκια μας, καὶ ἔτσι θὰ ἡσυχάσω διὰ πολὺ καιρό.

Ταῦτα σκεπτόμενος ἔκρουσε τὴν θύραν.

Γραῖα τις κκοικοῦσα κάτω καὶ ἐκτε- λούσα χρεὴ θυρωροῦ ἀνοίγει καὶ ἐρωτᾷ:

— Ποῖος εἶνε;

— Ἐγώ, ὁ Κώστας.

— Κύρ Κώστα, ἔχω τὸ κλειδί τῆς κά- μαρῆς σας.

— Τὸ κλειδί; ... καὶ ἡ γυναῖκά μου δὲν εἶνε εἰς τὸ δωμάτιο;

— Ὅχι! μοῦ ἄφησε νὰ σου δώσω τὸ κλειδί καὶ εἶπε πῶς δὲν θὰ γυρίσῃ.

— Ποῦ θὰ ἦνε; εἶπεν ὁ δυστυχῆς καὶ ἡ καρδίκα του ἔπαλλεν ἰσχυρῶς.

— Εἰμπορεῖ νὰ πῆγε στὴ μητέρα της.

— Μπα, ἡ μητέρα της κάθεται στὸ χωριό... μακρὰ... Ἀχ! Θεέ μου, τί νὰ τρέχῃ!

✱

Τοιαῦτα τινὰ μοὶ διηγείτο ἐν τῷ δω- ματίῳ ζυθοπωλείου τινὸς τῆς ὁδοῦ Ἀθη- νᾶς νέα καὶ ὥραία γυνή, μιὰ τῶν ἐσπερῶν τοῦ παρελθόντος χειμῶνος, ἱσταμένη ὀρ- θία, κρατοῦσα ποτήριον ζύθου, καὶ χέουσα τὸ περιεχόμενόν του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ φίλου μου. Ἐρχίετο ὅτι κατέβαλλε πολλὴν προσπάθειαν νὰ φαίνεται ἀστεῖ- ζομένη καὶ ἀνχιδής, ἐν ᾗ ἐνδομύχως τὴν κατέτρωγε μελαγχολία.

Φθᾶσα εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς διη- γήσεως ἐσιώπησε.

— Καὶ λοιπὸν τί ἀπέγεινε; τὴν ἠ- ρώτησα.

— Αὐτὸ εἶνε μόνον δὲν ἔχει ἄλλο.

— Καὶ ἡ Μαρία; εἶπεν περίεργος,

— Ἡ Μαρία; εἰσαὶ βλαξ!

— Διατί;

— Ἡ Μαρία... εἰμαι ἐγώ!

— Σὺ! ἀνεφώνησα ἐκπληκτος ἰδοὺ τότε ἡ ζημία τοῦ κέρδους!

ΓΡΗΓ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΕΒΟΥΡΓ

Ἐξεδόθη ὁ δεύτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαιτούμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦς ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοῦς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτε- ρικῷ. Ἀποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Ὅσοι τῶν κκ. ἀνταποκριτῶν μας ἔχουν λάβει τὸν πρῶτον τόμον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰ- δοποιήσωσι δηλοῦντες συνάμα καὶ τὸ ποσὸν τῶν σωμάτων.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3